

Похід Ольги на деревлян

Олександр Олесь

Незабаром гнівна Ольга
Знову зводить рахунки...
Але борються завзято
Деревлянські вояки.

Баче Ольга, що до бою
В неї сила замала,
Стала думати, гадати
І на хитрощі пішла.

І говорить деревлянам:
"Та чого це ми б'ємось?
Щось не вміли поділити,
Завинив з нас, може, хтось?"

Я прийшла до чоловіка
На могилу жалібну:
Дай, мовляв, солодким медом
Свого князя пом'яну.

З вами, любі деревляни,
Боротьби я не веду, —
Пом'яну я чоловіка,
Справлю тризну і піду.

Пом'яніть і ви... Забудьте
Те, що вже давно пройшло:
Є для вас і мед пахучий,
І густе, як кров, вино".

Вірять Ользі деревляни,
На могилу князя йдуть.
Разом князя поминають,
Разом мед і вина п'ють.

Попили, лягли спочити,
А княгиня знак дала

І над Ігоря труною
Рахунки свої звела...

І в похід рушає далі,
Все мечем рубає впень,
Ціле літо облягає
Непокірний Коростень.

Таж погляньте, всі скорились,
Всі вже платять дань мені
І спокійно орють ниви...
Непокірні ви одні.

Але я так мало хочу,
Неподолані борці:
По три голуби від хати
Та по три ще горобці".

І зраділи деревляни,
Всі розбіглись і в мішки
По лісах, лугах і стріхах
Ловлять весело пташки.

Ольга ж вугілля гаряче
Кожній пташці до хвоста
Прив'язала і пустила...
Загорілися міста...

Коростень в огні палає,
Галас, крик, переполох...
Все тікає... Військо Ольги
Перебило багатьох.

Та як виконала Ольга
Помсти лютий заповіт,
Стала думати про Бога,
Про таємний божий світ.

Про велику, вічну правду,
Про прощення, про любов,
Стала думати про Того,

Хто пролив за людство кров.

І не помста дика, люта,
Не кривавих дум рої,
А безмежне милосердя
Душу сповнило її.

І без Його мудра Ольга
Більше жити не змогла...
І у грецькій Царгороді
Християнство прийняла.